

V E r s t o p t

K o m e d i e

H E D W I G C O O R E M A N S

Juni 2002

© *Hedwig COOREMANS*
't Serclaesstraat 11,
1740 Ternat.

02/582.09.48.
hedwig.cooremans@telenet.be
Users.telenet.be

P E R S O N E N

GEORGES

MARIETTE

KAREL

Georges is ouder dan Mariette.
Karel en Mariette zijn zowat 45 jaar oud.

D E C O R

In het hoefetje van Georges en Mariette is gezelligheid troef. Het is er niet écht smoezelig, maar het kan beter. Ondanks al de rommel die er rondslingert, is het er duidelijk goed toeven.

De leefruimte: een tafel die nooit leeg is, stoelen, staande klok, oude kasten. De woning beschikt over centrale verwarming. Via een deur met een grote ruit (met gordijntje) rechts voor bereikt men het koertje en de tuin.

Achteraan: de hall, van de woonkamer gescheiden door een overgordijn.

Links: een zetel met ernaast een boordevol tafeltje met telefoon, telefoonboeken. Dit is de televisiezetel. De televisie zelf staat kant publiek. De muur: een raam met overgordijnen.

Achteraan links: de badkamer, te bereiken via een trapje: douchecel, lavabo, toilet, kastje met benodigdheden. Er is geen deur. De acteurs doen (eventueel) alsof ze de deur openen of sluiten.

Achteraan rechts: iets hoger niveau dan de leefruimte: de keuken met gas- of elektrisch vuur, dampkap, koelkast... De keuken beschikt over alle comfort, maar het heeft wel zijn beste tijd gehad. Er staat gewassen vaat op het aanrecht.

Tijd: winter.

DEEL EEN

Op de staande klok is het zowat halftwaalf.

Georges is net het laatste aardappeltje aan het schillen, terwijl hij -pompelompom- een deuntje neuriet. Er staat een pot klaar, waarschijnlijk met groenten.

Er wordt gebeld. Georges houdt -steeds pompeloppom- zijn handen onder de kraan en droogt ze af aan zijn schortje. Als hij richting hall gaat, rinkelt de telefoon. Georges staat tussen twee vuren. Zal hij openmaken of de telefoon beantwoorden? De deurbel rinkelt opnieuw en Georges schiet wakker. Hij kiest voor de telefoon.

GEORGES:

Met mij (...) Vaneigens dat ik het ben! Wie zou het moeten zijn? De pastoor of de loodgieter misschien? (...) Nee, meisje, die is nog niet geweest. Die mannen hebben immers tijd over (...) Akkoord, maar ik kan moeilijk naar hem bellen als gij aan nog lang de telefoon blijft hangen. (*Lange deurbel. Georges kijkt richting hall*) En wacht nu efkes, ze zijn aan 't bellen (...) Ja, aan de deur. Waar anders? Wat? (...) Wie? Hoe moet ik dat weten? Jaja, ik ga al. (*Nog langere deurbel. Georges legt de hoorn neer en roept:*) Jaja, ik kom!

Hij gaat naar de hall. Het overgordijn sluit hij achter zich.

GEORGES:

(*Achter.*) Ha, wie we daar hebben. Ge hebt de weg naar ons huis dan toch gevonden, zie ik!

KAREL:

(*Idem.*) Een pak werk de laatste tijd, Georges. Ge kent dat, hé. Voor een goede stielman zijn de dagen véél te kort. Ze hebben een mens overal vandoen.

GEORGES:

(*Idem.*) Daar twijfel ik geen seconde aan. Als ge efkens zoudt willen wachten. Ons Mariette hangt aan de telefoon. Momentje...

KAREL:

(*Idem.*) Doe op uw gemak, Georges. We hebben al de tijd.

Georges op. Het overgordijn wordt opnieuw gesloten. Hij neemt de hoorn op.

In de loop van het telefoongesprek zal Karel zijn hoofd door het gordijn steken, want hij hoort naar wie Georges belt. Hij blijft luisteren, tot Georges inhaakt. Dan verdwijnt hij.

GEORGES:

Met mij weer. 't Is de loo... (...) Ik ben er juist mee bezig. Ja, minder zout dan de laatste keer. Dat hebt ge nu al honderd keer... (...) Wat is er met onze Jos? Toch geen accident? (...) Hoe zegt ge? (...) Veel erger dan een accident? Nondedju! (...) Ze verwacht toch geen zevenling? (...) Hoe, ik moet daar niet mee lachen? (...) Goed, als ge 't over de telefoon niet kunt zeggen... (...) Ja, die bel ik zonder fout, zodra onze telefoon hier vrij is, als ge verstaat wat ik bedoel. (...) Ja, tot seffens. (*Hij haakt in, wil een nummer opzoeken*) Waarom zit ik dat op te zoeken? Ik

ken het verdorie vanbuiten! (*Vormt het nummer. Intussen, mompelend...*) Onze Jos... Wat zou er nu zijn met onze Jos?... Potvernonde... Hallo? Georges hier. Verschueren. (...) 't Is om te vragen hoe het zit met onze Jos. Nee! Ik bedoel, 't is om te vragen waar uw man... (...) Op huwelijksreis. (...) Dat weet ik niet, want volgens ons Mariette is er iets niet in de haak. (...) Ja, er moet iets voorgevallen zijn, maar daar heb ik het nu niet over. (...) Ha, ge hebt mijn stem herkend? Tja, als een mens verplicht is om zo dikwijls te bellen is dat eigenlijk niet meer dan normaal. (...) Na de noen? Zonder fout (...) Daar hebt ge gelijk in, iedereen moet eten. (...) Goed, dan verwacht ik hem: zonder fout en ná de noen.

Hij haakt in, doet de aardappelen in een pot en zet die op het vuur. We horen een kuchje. Georges in freeze. Een zwaardere kuchje en Georges schiet wakker.

GEORGES:

Potvernonde!

Terwijl hij naar de hall loopt, droogt hij vlug zijn handen af aan zijn schortje. Hij trekt het gordijn open en daar staat Karel met zijn gereedschapskist.

KAREL:

Ge waart mij zeker vergeten?

GEORGES:

Allee, kom binnen, nu ge hier toch zijt. Kent ge dat verhaaltje van die pot en die ketel? Uw madam heeft nog geen half minuutje geleden gezegd dat ge nog aan 't eten waart. Gij kunt zeker toveren? (*Ze bekijken mekaar en lachen luid.*)

KAREL:

Ge moet niet te veel attentie doen op ons Maria, Georges. Vertel maar vlug wat er scheelt aan Karel Versnick. Die arrangeert alles op een hik en een tik.

GEORGES:

Als ge mij maar niet op een hik en een tik *arrangeert!*

KAREL:

Ge kent mij toch! Snel, efficiënt én goedkoop!

GEORGES:

Dat kennen we...

KAREL:

(Terwijl hij zijn jas op een stoel hangt.) Vertel eens, hoe erg is 't ermee gesteld?

GEORGES:

'k Weet het niet, man. Ze wou er geen woord over kwijt.

KAREL:

Ons Maria had opgeschreven dat hij verstopt was.

GEORGES:

Verstopt? Dat zou mij verwonderen. Hoewel, als ge naar de vreemde gaat, weet ge nooit wat ge daar op uw teljoor krijgt. Weet ge wat ik zeg? Ons keuken, dat is nog de beste van allemaal. Dat zeg ik.

KAREL:

Wat scheelt er aan uw keuken? (*Gaat naar de keuken en onderwerpt alles aan zijn professionele blik. Intussen:*) Ik bedoel, daar heeft ze me niets over gezegd.

GEORGES:

Wie?

KAREL:

Ons Maria, tiens.

GEORGES:

Maar wat zit gij daar altijd over die van u bezig? Ik zou trouwens eens willen weten waarom die gezegd heeft dat er aan ons keuken iets scheelt. Of komt dat van ons Mariette?

KAREL:

'k Zou 't begot niet weten. Als ge alles moet geloven wat dat vrouwvolk vertelt... (*Draait het kraantje even open.*) Wees gerust, Georgken, alles marcheert perfect.

GEORGES:

Perfect? Ons Mariette, die heeft er een ander gedacht over. En zelf heb ik hem nog niet gesproken, want ze zijn gisteravond laat met de vlieger thuisgekomen van de Costa weet-ik-veel.

KAREL:

(*Pauze.*) Wie?

GEORGES:

Onze Jos, tiens! Over wie ben ik bezig?

KAREL:

Ha... Is die niet onlangs getrouwd?

GEORGES:

't Is wat ik zeg. Hij is met zijn Bernadetje vorige week vertrokken op huwelijksreis. 'k Weet niet juist wat er scheelt, maar er schijnen problemen geweest te zijn volgens ons Mariette.

KAREL:

Met Jos? Met zijn Bernadetje? Of met alle twee?

GEORGES:

Met onze Jos.

KAREL:

(*Terzijde.*) Daar sta ik niks versted van, zo'n Zebedeus. (*Tot Georges.*) En ge weet niet wat?

GEORGES:

Ik zei toch dat ze over de telefoon niets wou zeggen.

KAREL:

Da's spijtig... Nu moet ge wel doen alsof ge van niks weet.

GEORGES:

Aperitiefke?

KAREL:

Wie kan daar 'nee' tegen zeggen?

Pauze. Georges haalt een fles en twee borrelglaasjes uit de staande klok en schenkt in.

GEORGES:

Ik heb al van alles geprobeerd, maar 't verslechtert met de minuut. Santé.

KAREL:

Santé. Met Jos? Of met zijn Bernadetje?

GEORGES:

Met die verstopping.

KAREL:

Van Jos of van zijn Bernadetje?

GEORGES:

Van Jos of va... Van ons toilet, slimme! (*Pauze.*) Ik heb al met de zuiger geprobeerd en met een stuk ijzerdraad... Maar 't heeft geen zin.

KAREL:

En dan zitten ze zelf te prutsen en daarna mag de stielman de brokken komen repareren.

GEORGES:

Zeg, 't is al lang goed, hé.

KAREL:

Verstopt. Zo had ze het genoteerd.

GEORGES:

Wie?

KAREL:

Ons Maria. Ge weet wel, Georges. Mijn vrouw met wie ik getrouwd ben. Mijn halve trouwboek, of hoe heet dat.

GEORGES:

Hou uw tekeningetjes voor u. 'k Heb het zo al moeilijk genoeg.

Pauze. Georges schenkt nog eens in.

GEORGES:

't Spel is dus verstoep. Nogal redelijk dikwijls de laatste tijd. Ferm ambetant als ge 't mij vraagt. Santé.

KAREL:

Ha, ge weet het. Santé.

GEORGES:

Op de duur begint dat een brave mens deftig zijn keel uit te hangen.

KAREL:

Hoe zoudt ge zelf zijn...

GEORGES:

Buiten, op 't koerke, hebben we er nog ene, toen het hier nog 't hoeveke van mijn ouders was. Ge weet wel, zo'n ouderwetse plank met een gat in gelijk vroeger.

KAREL:

Ja, als de put leeg was, kon ge 't horen vallen. En als de put helemaal vol was, dan voelde ge't vallen!

GEORGES:

Niet te doen! Maar nu zijn we wel verplicht van hem te gebruiken.

KAREL:

(Begint een sigaret te rollen.) 'k Zeg het tegen ons Maria ook altijd. Maria, mens, zeg ik, waar zouden wij zitten zonder die fameuze porceleinen pot? Er gaat geen dag voorbij of ge hebt hem vandoen. 'k Zal u eens iets vertellen, Georgken: dat potteke, dat is voor mij de grootste uitvinding die de mens vanzeleven gedaan heeft. En al die geleerde bollen met hun computers en al hun bataklang kunnen voor mijn part de pot op!

Pauze. Ze bekijken mekaar en barsten in lachen uit.

GEORGES:

Da's waar, wat ge daar zegt!

KAREL:

Naar waar de koning te voet naartoe gaat, daar kunnen ze niks gaan doen met al hun brol. Zeg maar dat de Karel het gezegd heeft!

GEORGES:

Kom, laat mij ook eens... Nu dat ons Mariette niet thuis is. *(Neemt het pakje tabak en begint een sigaret te rollen.)*

KAREL:

Die gunt een mens ook zijn plezierke niet, zeker?

GEORGES:

Wat wilt ge, jong!

Pauze. Ze gaan allebei roken bij de geopende deur van het koerke.

KAREL:

En als ge zoudt bellen?

GEORGES:

Naar wie?

KAREL:

Naar Jos.

GEORGES:

Ik geloof dat dat koppel vandaag al moest gaan werken. En daarbij, ik weet officieel van niets. Wat moet ik dan vertellen?

Pauze. Ze roken.

KAREL:

Al geprobeerd met ontstopper?

GEORGES:

Dat is puur vergif dat in 't grondwater terecht komt. Daar doe ik niet aan mee, man.

KAREL:

Da's waar wat ge daar zegt. En daarbij, al die chimiek is verloren geld als het te ver gevorderd is. Nee jong, dat gaat hier een vree affaire worden en in dat geval is er maar één oplossing.

GEORGES:

Oei!

KAREL:

Een serieuze stielman.

GEORGES:

Gij dus!

KAREL:

Ik ben content dat ik het u hoor zeggen. Maak u niet ongerust. Ik weet waar het kalf gebonden ligt.

GEORGES:

In de courbe.

KAREL:

Voilà!

GEORGES:

Dat kon ik zelf ook vinden.

KAREL:

Akkoord, maar nu wordt het officieel bevestigd door een gedipolmeerd... gedoplimeerd...

GEORGES:

Gediplomeerd.

KAREL:

...door een vakman met ervaring en een officiële diplom. Als dat geen geruststelling is.

GEORGES:

(Opgewonden.) Karel, jong, dat is hier geen leven meer. Elke keer die verschrikkelijke stank en ons Mariette die doet of 't is precies mijn fout. En nu onze Jos ook nog.

KAREL:

Die moet hier toch zijn dingen niet meer komen doen, nu dat hij zijn Bernadetje heeft? *(Lacht.)*

GEORGES:

Ze waren nog niet goed thuis of vademorgen was er al een telefoontje van zijn schoonmemeke. En als die fluit, dan springt ons Mariette. Dus, die er direct naartoe. En verder weet ge zoveel als ik. Hier, pak nog een druppel. *(Schenkt in.)*

KAREL:

Allee, jong? Ze hebben hem ginder toch niet in den bak gestoken? Santé.

GEORGES:

Santé. 't Schijnt erg te zijn. Tenminste, volgens ons Mariette. Voor de rest weet ik er de botten van. Maar erg is het alleszins, anders zou schoonmemeke zo vroeg niet gebeld hebben.

KAREL:

Het is soms niet om te lachen, hé Georgken. *(Slaat hem amicaal op de schouder.)* Maar kom, trek u dat allemaal niet te veel aan en pak er liever nog eentje. Ze moesten die dingen maar zo lekker niet maken. *(Schenkt een druppel in.)* Santé. Neem nu ons Maria. Braaf mens, hé Georges, daar niet van. Ge kent haar, nietwaar. Hewel, over 't laatst zit ik onze tuintafel en de stoelen te verven en kartets! Begint dat daar te gieten van ik kan niet meer! Zo'n druppels! En ge weet, regenwater trekt blaasjes op verse verf en...

GEORGES:

(Recht.) Kom, we gaan eens kijken of er nog geen blaasjes op ons toilet staan.

KAREL:

Verdorie, Georges. Zo kort gebonden?

GEORGES:

‘k Maak me zorgen. Wat kan een mens anders doen dan zich zorgen maken? (*Af badkamer.*)

KAREL:

Jos Verschueren in de bak? In Spanje dan nog wel! ‘t Is bijna niet te geloven. (*Neemt zijn gerief.*) Allee vooruit, we gaan ne keer loekken.

Hij slaat nog vlug een druppel achterover en gaat naar de badkamer. Hij onderwerpt het toilet aan een diepgaand onderzoek, terwijl hij zijn handen amper uit zijn zakken haalt. Georges staat erbij te kijken met de handen in de heupen.

KAREL:

‘k Zal u eens expliqueren hoe dat hier in mekaar zit. ‘t Is in feite zo simpel als bonjour. In de courbe blijft alles hangen en op de duur -ik spreek nu van jaren- versteent de boel, de doorloop wordt smaller en smaller, met als gevolg...

GEORGES:

Verstopt!

KAREL:

Ge hebt het vast.

GEORGES:

Dat had ons Mariette ook al verondersteld...

KAREL:

En dat ze gelijk heeft. Ge moogt er zeker van zijn. Maar ‘t is altijd beter dat ge ‘t van een stielman hoort.

GEORGES:

We spoelen nochtans alles goed door en zij kuist hem een paar keer per week met product en een stijve borstel. Aan ons zal ‘t niet liggen.

KAREL:

Georgken toch, wat dat ge nu zegt. De mensen dénken dat ze goed doorspoelen. Niet dat ik u iets verwijt! Verre van! Maar ge zoudt eens op een briefje moeten noteren hoe dikwijls ge hier staat of zit en hoe dikwijls ge daarna doortrekt. Ge zult zien dat het verschil groot is, zeer groot.

GEORGES:

Ha ja?

KAREL:

Ge moet mij de mensen niet leren kennen! Er wordt meer dan genoeg doorgespoeld als ze naar de grote koer gaan. Dat is het niet. ‘t Is de klein commissie. Dán vergeten ze ‘t.

GEORGES:

Tja, ik probeer soms een beetje de groene jongen te spelen...

KAREL:

Georges toch, op uw ouderdom.

GEORGES:

...en dan probeert een mens een slokje water uit te sparen...

KAREL:

Georges, gij moet geen water meer uitsparen, gij moet alleen nog profiteren van de tijd die u rest.

GEORGES:

(Zucht.) Allee, merci. Dat is echt vriendelijk, zie.

KAREL:

Want wat gebeurt er? Dat blijft staan, dat blijft gisten, dat blijft plakken, dat verkalkt en lap! Ge hebt het zitten! De mensen doen de moeite niet meer om op dat knopke hier te duwen. En wie is de peer? Wie mag de stommiteiten van een ander oplossen? Den deze! Vindt gij dat zo plezant?

GEORGES:

(Schudt hevig van nee.) Ge wilt dus zeggen dat we elke keer zouden moeten doorspoelen?

KAREL:

Ik hoor dat ge slimmer begint te worden terwijl ik er sta op te kijken.

Karel gaat aan het werk: hij zal het deksel van het reservoir halen en de vlotter controleren.

GEORGES:

Akkoord, maar dat gaat ons een noot kosten aan water.

KAREL:

Ge moet niet overdrijven. Langs de andere kant spaart ge uit, want ge moet om de zoveel jaren geen nieuwe pot kopen. Ik ben nu wel tegen mijn eigen commerce bezig, maar 't is zoals ik het zeg.

GEORGES:

En zeggen dat ze ginder in Afrika en die kanten creperen van de dorst, terwijl wij hier het water bij manier van spreken door deuren en vensters spoelen.

KAREL:

Ja, dat is de prijs die ge voor uw comfort betaalt. 't Is allemaal niet erg serieus, maar wat wilt ge? Ge zoudt toch niet alles willen laten vallen en met uw Mariette in een hutje op de heide gaan wonen? Of wel?

GEORGES:

Dat is natuurlijk 't ander extreem. Zeg, wat zit ge daar aan die vlotter te prutsen? 't Is de courbe die verstopt is, niet het reservoir.

KAREL:

(Glimlachend.) Tedju, Georges, gij gaat me toch niet zeggen hoe ik mijn stiel moet doen. Die vlotter is doodversleten, man.

GEORGES:

Dat kan wel zijn, maar wat heeft een versleten vlotter met een verstopte courbe te maken?

KAREL:

Een versleten vlotter zorgt ervoor dat het water in uw pot blijft sijpelen zonder dat ge het merkt. Zo zit zelfs een groen gastje gelijk gij na al die jaren met veel verlies. Maar allee, vermits ge 't beter weet dan Karel Versnick, zal ik u een plezierke doen... *(Als tot de pot.)* Vooruit, makker, laat eens zien waartoe ge nog in staat zijt. *(Trekt door.)*

GEORGES:

Zie eens hoe traag...

KAREL:

Jaja, 't is van dat. 'k Had het wel gedacht.

GEORGES:

Verstopt?

KAREL:

Gelijk ge zegt.

GEORGES:

(Na een korte aarzeling, stomweg.) En ge zijt zeker?

KAREL:

Georgken, als meneer dokter een zieke mens op zijn cabinet krijgt die staat te snotteren en te snuiten en te bassen gelijk een zeehond, dan moet de brave man niet vragen waar de klepel hangt. Met een loodgieter die zijn stiel kent, is dat juist hetzelfde. Die herkent een verstopte pot van op afstand. A propos, hoe oud is dat potteke?

GEORGES:

Nu vraagt ge iets... Toen ze hier 't stadswater hebben aangelegd. Allee, een paar jaar daarna. Want ik weet nog goed dat 't straat geasfalteerd werd voor dat onze Jos bij Zuster Theodorine in de kleuterklas zat. En ge weet dat het bij ons de gewoonte is om eerst gans de boel te asfalteren en een maand of twee daarna alles open te breken om leidingen te leggen. Toen moet dat zo ongeveer geweest zijn.

KAREL:

Bij Zuster Theodorine heb ik zelfs nog gezeten. Dan heeft dat bakske hier zijn tijd gehad, makker. *(Werkt verder. Pauze.)*

GEORGES:

(Mompelend.) Wat kan er nu potvernondemille toch met onze Jos gebeurd zijn?

KAREL:

Wat zegt ge?

GEORGES:

Niks. Ik was tegen mijn eigen bezig.

KAREL:

Luister, Georges, die heeft zijn beste tijd gehad, zoveel is zeker.

GEORGES:

Onze Jos?

KAREL:

Nee, slimme, uw toilet.

GEORGES:

Ha? Juist ja... En dat betekent?

KAREL:

Dat ik uw potteke moet vervangen.

GEORGES:

Vervangen? Allee, jong!

KAREL:

Volledig, compleet, helemaal! Ik bezorg er u eentje met een spaarpot. (*Georges lacht.*) Jaja, letterlijk. Want er staat een kleine knop op, voor de klein commissie. Zo spaart ge water uit, want anders, floep! jaagt ge er elke keer zes of acht liters door. De negerkes uit Afrika hebben daar wel geen slok meer mee, maar we hebben toch onze goede wil getoond. (*Recht.*)

GEORGES:

Ge doet voor 't beste. Maar ik wil geen grand luxe.

KAREL:

Maak u niet ongerust, potten met stereo en een minibar hebben ze nog niet uitgevonden.

GEORGES:

Dat zou anders geen slecht gedacht zijn.

KAREL:

Ja, en elke keer dat ge hier 'op uw gemak' zit... (*Maakt drinkgebaar.*) Als ge me nog een druppel haalt, zal ik het u eens demonstreren.

GEORGES:

Dat zal wel! Zorg liever dat alles hier potdorie in orde komt.

KAREL:

Mij niet opjagen, hé. Weet ge wat? Ik ga u een plezier doen. Ik bel naar 't fabriek. (*Neemt zijn gsm en zoekt een nummer.*) Met een beetje geluk kom ik binnen een dag of twee, drie een splinternieuwe pot placeren en zijt ge van de ambras vanaf.

Karel verlaat de badkamer. Georges volgt hem.

GEORGES:

Zo lang nog?

KAREL:

Ik ga uw telefoon eens gebruiken. (*Draait een nummer.*)

GEORGES:

Ge hebt er toch zelf één?

KAREL:

Akkoord, maar dat zijn dure communicaties, hé Georges. Zo een gsm-meke is gemakkelijk en rap, dat wel. Maar eigenlijk gebruik ik liever een gewone telefoon.

GEORGES:

Zoals de onze. En die is gratis voor niks als de rekening betaald is.

KAREL:

Niet overdrijven! Zo duur is een klein communicatie ook niet. Hallo? Is meneer Wellemans op de bureau? (...) Hij is er niet... Juist vertrokken, zegt ge? (...) Dan zal het voor een andere keer zijn. Bedankt. (*Haakt in*) Hij is juist gaan eten, zeggen ze. Al naar 't uur gekeken? Die mannen zullen zich ook niet doodwerken. Ik zal het vanavond nog eens proberen.

GEORGES:

Geneer u vooral niet! Als de kleur van uw telefoon u niet aanstaat, kom dan gerust naar hier. A propos, over kosten gesproken. Hoeveel gaat dat grapje...? (*Wrijft met duim en wijsvinger.*)

KAREL:

Ge zult er content van zijn. Goede kwaliteit, prima afwerking en toch goedkoop blijven is mijn specialiteit.

GEORGES:

Dat is een duidelijke offerte!

KAREL:

Maak u daar geen zorgen over, Georges, het modelleke dat ik voor u op 't oog heb, verslijt ge van uw leven niet.

GEORGES:

(*Lachend.*) Ik zal 't nog overleven, ik hoor het al.

KAREL:

Dat kan niet anders, zo'n kerel gelijk gij. (*Snuift.*) Potverdekke, wat stinkt hier zo?

GEORGES:

Da's ook een slimme vraag.

KAREL:

Neenee, 't is iets anders.

GEORGES:

(Snuift.) Potvernonde! Mijn patatten!

Hij haast zich naar de keuken, draait het vuur uit, wil de pot nemen, maar verbrandt zich. Dan neemt hij pannelapjes en loopt met de rokende pot vlug naar buiten, naar het koertje. Karel vlucht de badkamer in.

Mariette komt op langs de hall terwijl ze haar mantel uittrekt. Intussen...

MARIETTE:

Potverdekke, wat stinkt hier zo? Georges! *(Ze wil met de mantel naar de hall, maar ziet de fles en de glaasjes.)* Tiens, tiens, ik heb twee minuten mijn rug gekeerd en 't is weer zover. Waar verstopt die dat toch? Wacht maar, manneke, ik zal het wel vinden... *(Ziet Karels jas.)* Zo'n vieze jas? Van wie mag die zijn?

Ze neemt de jas en gaat ze in de hall aan de kapstok hangen.

Karel heeft haar horen roepen, neemt een beetje tandpasta en spoelt vlug zijn mond.

MARIETTE:

(Kort.) Georges! *(Karel op uit badkamer.)* Hewel, wat komt gij hier doen?

KAREL:

Wat denkt ge? *(Scharrelt haar vast.)*

MARIETTE:

Ge hebt weer zitten zuipen. *(Duidt met een knikje op de glaasjes.)* En zeg niet dat het niet waar is.

KAREL:

(Wil haar zoenen.) Een goede motor heeft brandstof vandoen of hij marcheert niet. En wat ik nu vandoen heb... *(Wil haar meetrekken.)*

MARIETTE:

(Werkt zich los.) Waar zit Georges?

KAREL:

Die is zijn patatten aan het afgieten. Voor zover er bij Georgken nog te gieten valt. *(Komt achter haar staan en grijpt haar bij de heupen.)*

MARIETTE:

(Geeft hem een ferme klets. Bits fluisterend. Poten van de koets, stomme ezel, of wilt ge dat Georges ons ziet?)

KAREL:

Marjetje, alstublieft, het is een eeuwigheid geleden...

MARIETTE:

Vertel liever hoe het met ons toilet zit.

KAREL:

Als gij mij vertelt hoe het zit met Jos.

MARIETTE:

Daar hebt gij geen zaken mee.

KAREL:

Dat zou ik nog zo niet durven zeggen.

MARIETTE:

(Kijkt vlug richting koertje.) Houd uw mond! Trouwens, dat kan niet. Onze Jos trekt volledig op Georges.

KAREL:

Op Georges? Op u, ja!

MARIETTE:

Van gezicht en van lijf, meer niet.

KAREL:

Lijf! Spreek dat woord niet uit of ik doe ongelukken! *(Wil haar vastgrabbelen.)*

MARIETTE:

(Weert hem af.) Maar van karakter is 't precies Georges.

KAREL:

Een beetje van de ene en een beetje van de andere. De vraag is: wie is de andere?

MARIETTE:

Daar weet gij niets van. Ik ken onze Jos beter dan gij.

Intussen stopt ze de fles en de glaasjes in een kast.

KAREL:

Aan dat tweede twijfel ik niet. Maar ik weet hoe goed gij mij kent. Ik moet u toch geen tekeningetje maken?

MARIETTE:

Houd uw mond, zeg ik u!

KAREL:

(Opvallend luid, want hij ziet Georges aankomen.) Maar u maar niet ongerust, Mariette meisje, het probleem is gevonden, gedetecteerd, ontleed en geanalyseerd, en de remedie is op komst. En dat alles dank zij het Huis Versnick!

GEORGES:

(Op met de zwartgeblakerde pot.) Ja, 't is goed, ik weet wat ge gaat zeggen, maar ik kon er niks aan doen.

MARIETTE:

Ik zeg niks, manneke. Ik zeg helemaal niks. Dat heb ik al lang afgeleerd. *(Neemt de pot van hem over, spoelt hem uit en plaatst hem in de gootsteen.)* Ge hebt wel serieus uw best gedaan, moet ik zeggen.

GEORGES:

Ja zeg, ik kan er toch ook niet aan doen...

MARIETTE:

Mariette zal weer mogen schrobben.

KAREL:

Geen ruzie maken, hé jongens!

GEORGES:

(Stil tot Karel.) Nog een geluk dat ik de patatten heb laten aanbranden, anders wist ze het van de sigaretten.

MARIETTE:

(Alsof ze 't geraden heeft.) Ge hebt weer zitten roken. Hier in huis. Daar aan de deur.

GEORGES:

Ik? Waar haalt ge dat nu?

Mariette bekijkt hem boos en dan kijkt ze naar Karel.

KAREL:

Mij moet ge niet bekijken. Ik mag van die van mij niet meer roken.

MARIETTE:

Ge ziet alle twee zo zwart als die pot. Van 't liegen!

KAREL:

Hela, ge moogt aan mijn adem rieken, als ge wilt! *(Ademt een paar keer opvallend in en uit.)*

MARIETTE:

Ge moet zo niet staan hijgen, manneke. Daar trap ik niet in.

GEORGES:

Zal ik andere patatten halen?

MARIETTE:

Een goed gedacht, want ik zou vandaag graag nog iets eten. (*Georges af koer.*) En wat staat gij daar te koekeloeren? Of denkt ge dat ons toilet vanzelf zal gerepareerd geraken?

KAREL:

Daar wordt aan gewerkt. (*Knijpt in haar achterste.*) Maar eerst eens kijken of er hiér geen loodgieterij vandoen is.

MARIETTE:

(*Duwt hem weg.*) Georges kan elk moment binnenkomen.

Karel gaat richting badkamer. Bij de deur werpt hij haar een kushandje toe. Georges komt binnen met een mandje aardappelen en ziet Karel bezig, die zich in allerlei bochten wringt om het gebaar te camoufleren. Snapt Georges het niet of doet hij alsof? Hij gaat alleszins naar de keuken. Karel af badkamer.

GEORGES:

En nu ga ik voor mijn klein, lief vrouwtje patatjes schillen. (*Giechelt.*) Waar is mijn wapen?

MARIETTE:

Als de drank is in de man...

GEORGES:

Liggen de patatjes bijna in de pan. Hier is het, zie!

Georges lacht en steekt triomfantelijk het aardappelmesje omhoog. Op dat ogenblik doet Karel hetzelfde met een schroevendraaier.

MARIETTE:

Ziet dat ge met zo'n grote sabel uw eigen niet doodsteekt, ventje.

De gsm van Karel rinkelt. Hij neemt op.

MARIETTE:

(*Mompelt.*) Morgen koop ik een hangslot.

GEORGES:

(*Mompelt.*) Voor uw grote tater.

KAREL:

Hallo, Maria? Wat voor nieuws?

MARIETTE:

(*Overdreven vriendelijk.*) Wat zegt ge?

KAREL:

Hoe moet ik nu weten wat er met Jos Verschueren is gebeurd?

GEORGES:

Of ik eindelijk mag weten wat er met onze Jos is gebeurd! Ik ben toch zijn vader?

MARIETTE:

Natuurlijk... Wie anders?

KAREL:

Of ik al iets gehoord heb over Joske Verschueren? Niet speciaal.

GEORGES:

Wel?

MARIETTE:

'k Zal het u seffens expliqueren als die slimme daar hier buiten is.

KAREL:

Nee, Georges heeft tegen mij niks gezegd.

GEORGES:

Is de reis misschien tegengevallen?

KAREL:

Iets gebeurd tijdens de huwelijksreis? Bof... Georges had het precies over een accident.

MARIETTE:

In zekere zin.

GEORGES:

Hoe 'in zekere zin'?

KAREL:

Omdat Jos naar 't schijnt in de bak zou gezeten hebben, daar in Spanje. Zo zegt Georges tenminste.

MARIETTE:

De reis is naar 't schijnt formidabel geweest, ze hebben veel bezocht en gezien en ze zaten in een tof hotel en wat weet ik allemaal, maar naar 't schijnt viel 'de rest' nogal tegen.

GEORGES:

Hoe, naar 't schijnt viel 'de rest' nogal tegen?

MARIETTE:

'Hoe, hoe!' Gij studeert zeker voor uil?

KAREL:

Of was 't nu in Zaventem dat ze hem opgepakt hebben?

GEORGES:

Was 't dan de keuken? Want ge weet, onze Jos, die neemt er graag het zijne van.

KAREL:

Gesmokkeld, zegt ge? Tja, wat steken die gasten tegenwoordig allemaal niet uit?

MARIETTE:

Nee, de keuken viel niet tegen! Toch niet voor zover ik weet.

KAREL:

Die? Naar 't schijnt zou die in verwachting zijn.

GEORGES:

Wat dan wel?

MARIETTE:

Ik heb gezegd dat ik het u seffens zal expliqueren! En laat me nu gerust, want ik ga verder doen aan mijn boven. (*Af hall.*)

KAREL:

Van een zevenling, zei Georges. Maar dat zal een beetje overdreven zijn, denk ik. (...) Hoe moet ik nu weten wat Mariette weet? (...) Ik ben nogal eigen met haar? (*Lastig lachje.*) Waar haalt ge dat toch? (...) Vraag het haar dan zelf, als ge 't zo graag weet. Waarom moet ge mij altijd komen lastig vallen als ik bij de mensen bezig ben? (...) Wablieft? Ge gaat haar toch niet bellen? (...) Maria, hang de bitch niet uit. Zoiets doet ge niet! Ik verzeker u dat ik... Hallo? Maria? Hallo? (*Haakt af en steekt het toestel weg.*) Waar heb ik het verdiend? Verdomme toch...

In de woordenloze scène die hier op volgt, zullen Georges en Karel dezelfde gebaren mimen. Ze kwetsen zich op hetzelfde moment en roepen tegelijk 'AU!' Karel windt toiletpapier rond zijn vinger en Georges neemt huishoudpapier. Mariette gooit het overgordijn van de hall wagenwijd open en verschijnt, uitgedost als poetsvrouw, gewapend met een stofzuiger die ze als een geweer voor zich uit houdt.

MARIETTE:

(*Brult.*) Wat is dat hier voor een zothuis?

GEORGES en KAREL:

Aaaahhh!!

In de badkamer kruipt Karel van 't verschieten in de douchecel. Georges duikt in de keuken ergens onder. Korte pauze. Dan...

MARIETTE:

Handen omhoog! Kom te voorschijn! Alle twee!

De mannen komen stilletjes boven water, de handen hoog geheven.

GEORGES:

Ik heb in mijn vinger gesneden, geloof ik. Het bloedt een beetje.

KAREL:

(*Op badkamer.*) En ik heb in mijn duim gestoken, geloof ik. Het bloedt ook een beetje.

MARIETTE:

(Zet de stofzuiger aan de kant.) Allee, vooruit, het wordt hier hoe langer hoe onnozeler! Een man die geen patatten kan schillen en een loodgieter die niet eens een tournevis kan vasthouden. Kom alle twee hier. *(Ze bekijkt de sneetjes.)* 't Is dodelijk, da's duidelijk! We gaan dat ontsmetten en er een plakker opdoen. Ik hoop voor u dat ge het overleeft. Was uw handen. Ik ben direct terug. *(Af badkamer.)*

Terwijl ze hun handen wassen...

GEORGES:

Dat onnozel patattenmesje... Zie mij hier nu staan.

KAREL:

Die stomme tournevis... Ze zouden dat zo scherp niet mogen maken.

GEORGES:

Wie gaat er nu mijn patatten schillen?

KAREL:

Hoe moet ik nu verder werken?

MARIETTE:

(Op met verband.) Zijn uw handen droog?

GEORGES en KAREL:

Ja, baas!

Mariette gaat aan de slag met de duim, de vinger en het verband. Het is duidelijk dat ze niet zachtaardig te werk gaat, want de twee mannen trekken pijnlijke grimassen. (Tip: de mannen worden met duim en vinger aan mekaar geplakt en Mariette mag herbeginnen)

KAREL:

(Steekt zijn duim triomfantelijk omhoog.) Er mankeert alleen nog een cadeauverpakking!

GEORGES:

Mariette, kunt gij de patatten voor één keertje niet...

MARIETTE:

Nee. Ge weet dat ik een grondige hekel heb aan die dingen.

KAREL:

(Tot Georges.) Da's waar. Zij maakt er in de keuken een potje van.

GEORGES:

Wat weet gij daarvan?

MARIETTE:

Hij weet dat niet! Hoe zou hij dat moeten weten?

GEORGES:

Hij heeft gelijk ook. Ik kan inderdaad stukken beter koken dan gij. Dus, hoe weet hij dat dan?

MARIETTE:

Van... zijn Maria. Waar of niet, Karel?

KAREL:

Hu?

MARIETTE:

(Luider.) Waar of niet, Karel?

KAREL:

(Sterk bevestigend.) Van mijn vrouwtje. Van mijn grootste schat. Van wie anders?

MARIETTE:

Bon. *(Tot Georges.)* Vermits gij zo goed als blijvend gehandicapt zijt aan één vingertje, zal ik al mijn werk laten vallen om u een plezier te doen en mijn goed hart tonen door mijn patatjes in uw plaats te schillen.

GEORGES:

Ja, maar, zo moet ge 't nu ook niet opnemen...

MARIETTE:

Wie moet het dan doen? Karel misschien? Met zijn zere duim?

GEORGES:

Goed. Ik zal proberen mijn plan te trekken. *(Neemt de aardappelen en een emmertje water en installeert zich aan tafel.)*

KAREL:

Er is nóg een probleempje. Zonder mijn duim kan ik niet... En ik was juist bezig met het reservoir.

GEORGES:

Reservoir? Ge ging toch gans de boel vervangen?

MARIETTE:

Georges, bemoei u daar niet mee. Karel zal wel weten wat het beste is.

KAREL:

Vaneigens. Ieder zijn stiel, hé Georgken!

MARIETTE:

Als ge niet in staat zijt om te werken, kunt ge misschien uw gerief opruimen. Daar hebt ge geen duim voor nodig.

KAREL:

Ik kan het nog altijd eens proberen met de vlotter. Die van u heeft zijn beste tijd gehad en ik heb nog een oude in mijn tas steken. Eentje die wat minder oud is dan de uwe, wel te verstaan.

MARIETTE:

(Tot Karel, venijnig.) Daarna kunt ge zo vlug mogelijk naar uw Maria. Ik weet dat ge bij haar het liefst zijt van al.

KAREL:

(Na een lichte aarzeling.) Als er mij iemand zou kunnen helpen, al was 't maar om een vijs vast te draaien.

MARIETTE:

Bij u of in 't toilet?

GEORGES:

(Recht) Kom, we gaan eens zien.

MARIETTE:

...Hoe dunnetjes patatjes geschild worden. *(Doet hem zitten.)* Als Karel het niet kan met zijn duim, hoe zoudt gij het dan kunnen met uw vinger? Kom, terwijl Karel zijn plan wel zal trekken, zorgen wij voor het eten, want ik begin zo stilaan honger te krijgen. Weet ge waar ik aan gedacht heb? Als we morgenavond onze Jos, Bernadetje en madam Declippel eens zouden vragen om te komen eten...

GEORGES:

(Bijna op zijn knieën, met de handen gevouwen.) Marjetje, alstublieft. Als ge mij niet direct, subiet, op staande voet, onmiddellijk vertelt wat er met onze Jos aan de hand is, dan... dan...

MARIETTE:

Wat dan?

GEORGES:

Dan bijt ik een stuk uit de tafel!

MARIETTE:

Allee vooruit, 't is misschien beter dat ik het u direct uitleg voor ge een geraaktheid krijgt. Ga rustig zitten, ventje, want 't zal vandoen zijn.

Georges gaat aan tafel zitten en Mariette houdt tersluiks de badkamer in het oog. Intussen heeft Karel niets uitgehaald, alleen zijn gerief opgeruimd. Hij heeft er niet beter op gevonden dan op het (gesloten!) toilet te gaan zitten om een sigaret te rollen.

MARIETTE:

Ge weet dat onze Jos met zijn Bernadetje op huwelijksreis is geweest en dat ze ondertussen thuisgekomen zijn van de Costa del Sol.

GEORGES:

(Zenuwachtig.) Jaja, 't is goed, dat weet ik allemaal al.

MARIETTE:

Wilt ge dat ik het vertel, Georges, of doet ge het liever zelf?

Georges slaakt een meterslange zucht.

MARIETTE:

Bon. Bijna alles viel goed mee. Alle dagen zon en zee, ge kent dat wel, op 't strand liggen, en als 't water te zout wordt naar 't zwembad van 't hotel, een cocktailke slurpen, een snackske hier, een hapje daar...

GEORGES:

(Brult!) Marièèèèèèette!!!

Van 't verschieten dondert Karel van de rand van het toilet. Mariette tracht Georges te kalmeren.

MARIETTE:

Rustig, Georgken. Ik ga het u direct vertellen, zie.

GEORGES:

Nu! Nu, of ik word onnozel!

Karel kruipt op handen en voeten voorzichtig naar de deur en luistert mee.

MARIETTE:

Georges, ge weet toch waarvoor een huwelijksreis dient?

GEORGES:

Zeg, ik ben niet stom, hé!

MARIETTE:

Natuurlijk niet, ventje. *(Terzijde.)* Toch geen klein beetje... *(Tot Georges.)* Leg het me dan in alle rust en kalmte eens uit, toe...

GEORGES:

Ge gaat me toch niet wijsmaken dat gij daar niks van afweet?

MARIETTE:

Natuurlijk niet, ventje, maar 'k zou het graag uit uw mond horen.

GEORGES:

(Glimlachje.) Ge gaat naar een vreemd land, ge leert er de mensen en de lokale drankjes kennen, ge bezoekt 't een en 't ander en ge neemt het er eens goed van...

MARIETTE:

En dat is alles?

GEORGES:

... en nog zo van alles.

MARIETTE

Georges, herinnert ge u nog toen wij...

GEORGES:

Het gaat hier toch niet over ons?

MARIETTE:

Nee, maar onze Jos... Misschien kan de jongen er niet aan doen, want die lijkt in niets op mij, dat weet ge zo goed als ik, of misschien is hij veel te braaf... omdat hij te veel op u lijkt.

GEORGES:

't Is een schoon kind dat op zijn vader lijkt.

De telefoon rinkelt. Georges vergaat van 't binnensmonds gevloek. Karel heeft het gehoord en zal aan de 'deur' van de badkamer meeluisteren.

MARIETTE:

Ja, daar spreekt ge mee. (...) Maria, hoe gaat het? (*Reactie van Karel als hij de naam van zijn vrouw hoort!*) Ja, die zit hier nog bij ons. (...) Tja, ik kan er ook niet aan doen dat hij zoveel werk heeft. (...) (*Iets bitsiger.*) Ja, Georges is thuis. Waar zou hij moeten zijn? Moet ge hem hebben misschien? (...) Onze Jos? Nee, die is er niet. (...) Ja, die zijn gisteren thuisgekomen van hun huwelijksreis naar Spanje en ze hebben er een fantas... (...) In de bak aan de Costa del Sol? Wie heeft er u zulke onnozelheden wijsgemaakt? (...) Wablieft? Zeven weken in verwachting? Dat is het eerste dat ik ervan hoor. (...) Wie durft er zoiets zeggen? (...) Hoe, daar heb ik geen zaken mee? Da's straffer dan straf! (...) Nee, zeg ik u! Ik zal toch beter weten of hij in de bak heeft gezeten en of dat Bernadette in verwachting is! (...) Ja, dat is héél vriendelijk! Saluut! (*Klapt de hoorn op het toestel.*) Karel!

Karel kiepert zijn peuk in het toilet en laat het open staan. Hij neemt vlug wat tandpasta en spoelt zijn mond.

MARIETTE:

Káárel!!

KAREL:

(*Op badkamer. Kleintjes.*) Ja?...

MARIETTE:

Weet ge wie er me daar gebeld heeft?

KAREL:

Dat zal wel niet zeker...

MARIETTE:

Uw professionele, gediplomeerde roddelkont.

KAREL:

Ons ma? Dat kan niet. Dat mens is al een eeuw dood.

MARIETTE:

Ik bedoel dat spook met wie gij getrouwd zijt.

KAREL:

Ah, ge bedoelt mijn lief vrouwtje. Zeg dat dan direct.

MARIETTE:

Weet ge wat dat schepsel durft zeggen? Dat onze Jos in de bak zou gezeten hebben. In Spanje dan nog wel! Alstublieft! En dat Bernadetje... Wie heeft haar die vuile praat wijsgemaakt?

KAREL:

'k Zou 't eerlijk gezegd niet weten. (*Tot Georges.*) Hebt gij soms...

GEORGES:

Ik? Ik ben verdekke de enige die hier voor de domme gehouden wordt. Onze Jos gaat zelfs vader worden, zonder dat ik er iets mee te maken heb!

MARIETTE:

Ogenblikje! (*Pauze.*) Als Maria die roddel rondstrooit, dan heeft ze dat niet van Jos, Bernadetje of madam Declippel, dan kan dat maar van één persoon komen. En die persoon is hier in huis. (*Korte pauze.*) Ik ben het niet.

KAREL:

Dat zegt ook niemand, hé Mariette.

Stilte. Mariette bekijkt Georges.

GEORGES:

Mij moet ge niet bekijken. Ik heb alleen maar de patatten laten aanbranden.

De ogen van Mariette boren zich in die van Karel.

KAREL:

Ikke? Ge vangt. Ik ben hier niet weg geweest.

GEORGES:

Gij hebt toch een gsm?

KAREL:

Wie? Ik?

MARIETTE:

De eerste de beste onnozelaar heeft dat tegenwoordig. Dus gij zeker.

KAREL:

Akkoord, maar alleen voor mijn werk.

MARIETTE:

Geef hier.

Karel reageert ongelovig. Mariette gaat op hem af.

GEORGES:

Marjetje, alstublieft. Ge gaat hem toch geen zeer doen.

MARIETTE:

Zeer doen? Dat is maar klein bier voor wat hij nu gaat meemaken. Wacht potvernondetwee!

Mariette gaat naar Karel, kietelt hem (een hele pantomime!) en haalt het toestel uit zijn zak.

MARIETTE:

En wat is dat dan? Een microgolfoven?

KAREL:

Dat? Dat is zo'n ding. Dat ziet ge toch?

Mariette schopt hem tegen het scheenbeen. Karel slaakt een onhoorbare kreet, waarbij hij zijn mond wijdopen trekt. Mariette stopt de gsm erin.

MARIETTE:

Ik kan niet voor de volle pot bewijzen dat gij onze vuile was hebt opgehangen bij die lange tong van u, maar ge zijt wel verdachte nummer één op mijn lijst.

KAREL:

Merci. Ge moet maar durven. Oei, dat doet zeer.

GEORGES:

Neem het haar niet kwalijk, Karel.

MARIETTE:

En gij nummer twee.

GEORGES:

'k Had het kunnen denken! (*Tot Karel.*) Ik heb onze Jos nog niet eens gezien of gesproken sinds hij terug is. Ik weet van toeten noch blazen, maar Sherlock Holmes hier weet precies wat ik aan uw Maria zou gezegd hebben. Via microgolven, waarschijnlijk. (*Tot Mariette.*) Vindt ge dat zelf niet een beetje straf?

MARIETTE:

Nee, manneke, want met gastjes lijkt gij weet ge nooit.

Plots krijgt Mariette een idee. Ze wendt zich overdreven vriendelijk tot Karel.

MARIETTE:

Oh, ik denk plots aan iets. Zeg, Karel, met al die onnozelheden van Georges was ik het bijna vergeten. Nu ge hier toch zijt... Er scheelt iets aan onze douche.

GEORGES:

(Recht.) Ons douche? Die marcheert perfect!

Mariette geeft hem een duw zodat hij gaat zitten.

MARIETTE:

Neenee. Er komt bijna geen water meer uit.

KAREL:

Dan weet ik al wat er scheelt. Een echte stielman ziet dat direct zonder dat hij er moet naar kijken. De douchekop zal vol kalk geslibd zijn. Het volstaat van hem eens goed schoon te krabben.

GEORGES:

(Recht.) Ik kan dat zelf. Daar heb ik geen...

MARIETTE:

(Duwt hem opnieuw neer. Tot Karel.) Ik heb aan Georges al zo dikwijls gevraagd om die kop te kuisen, maar ja, die heeft het altijd zo ongelooflijk druk...

GEORGES:

Ja kom zeg!

MARIETTE:

Gaat ge 't eens vlug controleren? Toe... Daar hebt ge die duim toch niet voor nodig?

KAREL:

Kwestie van een minuutje!

Karel gaat naar de badkamer. De twee volgen. Karel gaat in de douchecel staan en controleert de douchekop. Mariette draait de kraan open en Karel krijgt de volle laag. Ze sluit de schuifdeur van de douchecel.

MARIETTE:

Daar had ik al lang goesting voor, zie!

Mariette af. Georges heft in wanhoop zijn armen en zakt op het toilet, dat open was blijven staan.

Black-out.

DEEL TWEE

Op de staande klok is het zo 'n tien minuutjes later dan het einde van het eerste deel.

Karel zit met zijn voeten in een kom heet water. Een blauwe plek op zijn scheenbeen. Naast de kom ligt een handdoek en staan de pantoffels van Georges. Karel draagt de kleurrijke peignoir van Mariette. Zijn haren zijn nog klam. Bij de radiator hangen zijn kleren op een droogrek. Karel niest regelmatig, wat in de tekst enkele malen wordt aangeduid. Verder aan te vullen naar believen.

In de badkamer neemt Mariette de thermometer uit het kastje. Terwijl ze naar Karel toe gaat, klopt ze hem af. Ze knijpt Karels neus dicht en stopt de thermometer in zijn mond.

MARIETTE:

Zo. Nu ben ik zeker dat ge geen fratsen meer zult uithalen. En van zodra uw kleren droog zijn, kunt ge naar huis. 'k Zal mijn toilet zelf wel repareren.

Karel laat een mompelend protest horen, haalt de thermometer uit zijn mond om te niezen en stopt er hem opnieuw in.

MARIETTE:

Dát is het enige wat gij hier nog moogt doen. (*Ze gaat naar de keuken en zet de vaat in de kast.*) Ge zit hier verdorie al een halve voormiddag te knoeien en 't spel marcheert nog niet. En Georgken Verschueren, die is al niet veel beter. Ik heb mijn rug amper gedraaid of hopla! De pot kookt over.

Karel laat opnieuw een mompelend protest horen.

MARIETTE:

Of nee, excuseer dat ik me vergis. Ge hebt wél iets gedaan: sigaretten gerold en druppels achter uw kraag gegoten. (*Pauze.*) Daar hebt ge niet veel op te zeggen, hé?

KAREL:

Huhuhu!

MARIETTE:

(*Haalt de thermometer uit zijn mond.*) Wel?

KAREL:

Dat ze bijna zo lekker waren als gij, mijn felle brok!

MARIETTE:

(*Steekt de thermometer er opnieuw in. Andere toon.*) Waarom komt ge dan niet als ik u nodig heb? Ik heb Georges, geloof ik, wel tien keer doen bellen. (*Geen reactie van Karel.*) Zeg dan toch iets!

KAREL:

Huhuhu!

MARIETTE:

Goed, haal er hem uit.

Elke keer als Karel spreekt zal hij de thermometer uit en in de mond nemen. Dit wordt telkens aangeduid door (Uit) en (In).

KAREL:

(Uit.) (Niest.) Dat hij zo dikwijls moest bellen bewijst alleen maar dat een goede loodgieter handen te kort heeft. *(Niest.) (In.)*

MARIETTE:

Om zijn pinten vast te houden, ja! Ge hadt evengoed van de eerste keer kunnen komen. *(Korte pauze.)* Hadt ge gewild... *(Met iets van een snikje.)* Maar ge wilde niet, schobbejak die ge zijt.

KAREL:

(Uit.) Dat is niet waar. Ik ben alleen maar een trage werker. Traag...

MARIETTE:

Traag? Pf! Daar heb ik een ander woord voor.

KAREL:

...Maar zeker! Nee, serieus, Marjetje, 't is precies of ons Maria heeft iets in 't snot.

MARIETTE:

Na al die jaren? Daar geloof ik niets van. We zijn er altijd in geslaagd om onze relatie 'verstopt' te houden.

KAREL:

Geloof me, ik zou het liever anders gezien hebben. *(Niest.)*

MARIETTE:

Ik ook. Maar 't kan niet anders.

KAREL:

De relatie met mijn vrouw is al lang verwaterd. Ik wil gerust de scheiding aanvragen. Ge moet maar fluiten en ik pak mijn valiezen. Maar het probleem is dat gij Georges niet in de steek kunt laten.

MARIETTE:

Kan ik eraan doen dat ik u alle twee even graag zie?

KAREL:

Zie, dat heb ik nooit begrepen. Een schone, pronte mansmens gelijk ik, tot daar aan toe. Maar...

MARIETTE:

Nog één woord en ik doe u die thermometer inslikken!

Karel stopt de thermometer als de bliksem in zijn mond en kijkt star voor zich uit. Stilte.

KAREL:

(Uit.) Dus ge ziet me nog graag?

MARIETTE:

Natuurlijk zie ik u nog graag. Al moet ik zeggen dat ge op sommige momenten vijf minuten de pot op kunt.

KAREL:

Ik zal het dan maar in alle bescheidenheid toegeven: ik zie u ook graag. En wat ik over Jos gezegd heb, dat was stom van mijn part. Trouwens, 't Is Maria die mij heeft gebeld.

MARIETTE:

Hoe is ze dat aan de weet gekomen?

KAREL:

Ge weet toch dat ze de grootste tamtamklopper van 't dorp is. Vraag mij niet hoe ze aan al haar nieuws komt. Ze wéét het gewoon. En kom nu spontaan in mijn armen, want ik weet dat ge me alles al vergeven hebt.

MARIETTE:

(Vriendelijk.) Er bestaat op de wereld geen grotere bandiet... *(Wil naar hem toe, maar bedenkt zich plots.)* Georges kan elk ogenblik naar beneden komen. *(Pauze.)* Hoe lang is het geleden dat we... ik bedoel, dat we mekaar nog gezien hebben?

KAREL:

Ik geloof dat we onze jubilee kunnen vieren van een keer of dertig op evenveel jaren. Als het aan mij had gelegen, geen probleem. Maar op de lange duur...

MARIETTE:

Komt er sleet op de affaire... Ik versta dat... En we hadden de laatste keer ook een beetje ruzie gemaakt, weet ge nog?

KAREL:

Een beetje... 'k Herinner me zelfs niet meer waarover. *(In.)*

MARIETTE:

En ik wel, denkt ge?

KAREL:

(Met de thermometer in de mond.) Marjetje, alstublieft, het water komt in mijn mond.

MARIETTE:

(Lacht.) Zie maar dat ge niet overloopt.

KAREL:

(Uit. Recht, plaatst één voet naast de kom.) Ja, Mariette, ik loop over. Van goesting!

Op dat moment verschijnt Georges aan de hall. Over zijn blote benen draagt hij een kamerjas en hij heeft een stel tuinlaarzen (of klompen, overschoenen) aangetrokken. Onder de arm houdt hij zijn broek en een plaid. Zodra Karel hem ziet:

KAREL:

Goesting om te werken, dat heb ik! Ik zit boordevol goesting! *(Gaat zitten.)* Maar hier zit ik als een half pond vijgen en het werk gaat niet vooruit. 't Is toch waar, Georges? Hoe kan ik mijn klandizie nu verzorgen als ik hier sta te zitten?

Georges bekijkt hem van kop tot teen.

GEORGES:

Komt ge met één kommetje niet toe, misschien?

Karel kijkt naar zijn voet, plonst hem in de kom, gaat zitten, steekt de thermometer averechts in zijn mond en kruist de armen. Intussen gaat Georges zijn broek op het droogrek hangen. Daarna drapeert hij de plaid rond Karels schouders en hoofd.

GEORGES:

Ik dacht dat een mals dekentje u warmpjes zou houden.

MARIETTE:

Ik geloof dat hij het al warm genoeg heeft. Veel te warm zelfs. En gij? Zijt ge, ten eerste, misschien van zin om in de hof te gaan werken? En zijt ge, ten tweede, met die botten (of klompen) naar boven geweest?

GEORGES:

Ten eerste: nee, en ten tweede: ja. 'k Vond mijn sloefkes niet.

MARIETTE:

Met andere woorden, dank zij een koppel paljassen gelijk gij zal *sloor* Mariette haar boven mogen herbeginnen.

GEORGES:

Ik zou nog wat meer overdrijven. En laat Karel erbuiten, die heeft er niets mee te maken.

KAREL:

(Uit.) Ik ben niet naar boven geweest. *(Nadrukkig tot Mariette.)* Ik zou zelfs niet weten hoe het er daar moet uitzien, ginder boven... *(In.)*

Mariette is intussen resoluut naar de zetel gestapt, grabbelt eronder en haalt een paar pantoffels te voorschijn. Met dezelfde forse stap stevent ze op Georges af en dropt ze de pantoffels voor zijn voeten.

MARIETTE:

(Op dezelfde toon als Georges, maar veel kippiger.) "k Vond mijn sloefkes niet." Weet ge nu nog niet waar ze liggen als ik u na televisie wakker maak?

GEORGES:

Onder de zetel? Tiens...

MARIETTE:

Broeken hebt ge waarschijnlijk ook niet meer?

GEORGES:

(Terwijl hij zijn schoeisel wisselt voor de pantoffels.) Mijn jeans zijn in de was en mijn blauwe fluwelen ook, denk ik.

MARIETTE:

En uw werkendaagse broek?

Georges kijkt veelbetekenend naar de stoel bij de radiator.

GEORGES:

Als ge liever hebt dat ik die van mijn trouwkostuum aantrek?

MARIETTE:

Doe niet onnozel, Georges. Ge geraakt er in geen eeuwen in.

KAREL:

Van slank naar volslank. Zo is 't leven, hé Georges.

GEORGES:

(Bekijkt Karel met de nodige aandacht. Hij gaat naar hem toe, neemt de thermometer uit Karels mond en stopt er hem correct in.) Zeg, Marjetje, die thermometer...

MARIETTE:

Wat is er daarmee?

GEORGES:

Is dat die thermometer niet die ik gebruikt heb toen ik in 't begin van 't seizoen zo'n hoge koorts *(nadrukkelijk tot Karel.)* en diarree had?!

Karel spuwt de thermometer uit. Georges krijgt de slappe lach. Mariette heeft duidelijk binnenpretjes. Ze neemt de thermometer, gaat hem in de keuken afspoelen en afdrogen en komt terug bij Karel.

MARIETTE:

Hier, voor alle zekerheid.

Karel neemt de thermometer, bekijkt hem met achterdochtige blik en stopt hem ten slotte onder zijn oksel. Intussen...

MARIETTE:

(Tot Georges.) Ga eens kijken in het naaikamertje. Ik ben zeker dat daar nog een broek van u ligt.

Georges giechelend richting hall. Bij het gordijn barst hij opnieuw los en wijst met de vinger naar Karel. Mariette gaat naar hem toe, duwt hem vriendelijk lachend de hall in en sluit het gordijn. Ze heeft er duidelijk plezier in.

KAREL:

Ik kan er serieus niet mee lachen!

Mariette begint giechelend te lachen. Hoe luider ze lacht, hoe bozer Karel wordt.

KAREL:

(Kwaad.) Zie, moest ik hier niet vastzitten...

MARIETTE:

Gelijk een Chicago-gangster in een blok beton. *(Lacht harder.)*

KAREL:

Dan... dan... Ik zou...

Mariette's gelach sterft tenslotte uit... Ze bekijken mekaar. Dan vliegt ze op hem af en zoent hem wild. Karel molenwiekt en plonst met beide voeten. We horen gegiechel in de hall, waardoor Mariette net op het nippertje ophoudt, want daar verschijnt Georges met een felgekleurde broek over de arm. Mariette tracht zich eruit te werken door het hoofd van Karel met beide handen te manipuleren.

GEORGES:

Gaat ge zijn kop afvlijzen of zo?

MARIETTE:

Georges! Vlug! Ik geloof dat hij flauwvalt!

Karel heeft het beet en speelt het spelletje mee. Hij maakt rare geluiden en valt slap achterover op zijn stoel. Georges bezorgd naar hem toe.

GEORGES:

't Water is hem misschien niet goed gekomen? *(Geeft de broek aan Mariette.)*

MARIETTE:

't Zal eerder iets anders zijn dat hem niet goed gekomen is.

GEORGES:

Dat is hier kletsnat. Wat heeft die allemaal uitgestoken?

MARIETTE:

Weet ik veel. Hij begon ineens wild met zijn voeten te stampen. *(Geeft de broek aan Georges.)*

GEORGES:

Oeioei! Die heeft toch geen stuipen gekregen? (*Geeft haar de broek. Resoluut.*) Ik bel de 112!
(*Naar telefoon.*)

MARIETTE:

Nee! (*Pauze. Gaat naar Georges en geeft hem de broek.*) Weet ge wat er scheelt? Dat deken. Het is al zo warm voor 't seizoen en gij komt dan met een deken voor die sukkelaar.

Geeft haar de broek en terwijl hij bij de deur van het koertje 'naar het weer' gaat kijken, zegt hij:

GEORGES:

Madam komt spreken van *warm voor 't seizoen* en 't is hier buiten geen vijf graden, ben ik zeker.

MARIETTE:

(*Naar hem en geeft hem de broek.*) Ik bedoel hier binnen in huis, Georges. Ge verstaat toch wat ik wil zeggen?

GEORGES:

Dat gebeurt, maar niet al te dikwijls.

MARIETTE:

En als gij dan nog met een deken afkomt...

GEORGES:

Ik hoor het al... Ik zal 't potteke weer mogen leeglepelen... (*Hij geeft haar de broek, betast nadrukkelijk de plaid, zodat hij de haren van Karel mee heeft en er flink aan trekt.*) Zo dik, dat ge er moet van uw sus van draaien is het ook niet.

MARIETTE:

Ik bedoelde alleen maar dat warm en warm dubbel warm is als ge juist een koude douche hebt genomen, meer niet.

GEORGES:

Ha ja? En dank zij wie heeft hij die koude douche genomen?

MARIETTE:

Daar gaat het nu niet over. (*Nadrukkelijk.*) Ik ben er zeker van dat hij terug bij zijn positieven komt als ge dat deken wegdoet. (*Geeft de broek aan Georges.*)

Karel heeft het beet. Zodra Mariette de plaid verwijdert...

KAREL:

Waar ben ik? Wat is er gebeurd? (*Pakt Mariette stevig bij de heupen.*) Zijt gij het, mijn liefste Maria?...

GEORGES:

(Haalt hen uit elkaar.) Hela, hela! Een beetje minder mag ook! Ga dat thuis doen, daar mag het!

MARIETTE:

Wat heb ik u gezegd? *(Ze geeft de plaid aan Georges, die haar de broek geeft.)* Wat moet ik met die broek doen?

GEORGES:

Die lag in 't naaikamertje.

Mariette plooit de broek open. Die is duidelijk van haar. Ze geeft ze aan Georges, die ze op zijn beurt aan Karel geeft. Want intussen heeft zij een kant van het deken in Georges' handen gepropt met de bedoeling het samen op te plooiën. Daarna zal ze plaid aan Georges geven.

KAREL:

Ik sterf nog liever dan dat aan te trekken. *(Geeft broek aan Mariette.)*

MARIETTE:

Gij moet dat niet aantrekken, manneke, maar Georges. *(Duwt de broek in Georges' armen.)*

GEORGES:

Over mijn dood lijk! De pijpen zijn te kort en vanboven is ze meters te breed.

MARIETTE:

Bedankt voor 't compliment. Draag alles dan terug. Er moet nog een andere van u liggen. *(Georges af hall.)*

KAREL:

Ik val bijna achterover, Mariette.

Vragende blik bij Mariette.

KAREL:

Ik wist niet dat gij altijd zo vlug toegeeft als uw vent iets niet aanstaat.

MARIETTE:

Ik hoop dat ge daarmee ziet hoe voorzichtig ge met hem moet zijn. Nog een beetje en ge zoudt hier een echtelijke ruzie van formaat uitgelokt hebben. Gaat gij de gebroken potten daarna lijmen?

KAREL:

(Met wijd open armen.) Marjetje, ge krijgt van mij alles wat ge wilt als ge...

MARIETTE:

Vooruit, maar dan rap. Hij blijft minstens twee minuten weg.

Mariette zet zich schrap om op Karel af te vliegen. Telefoon.

MARIETTE en KAREL:

(Onderdrukt.) Nnnnnn!!

MARIETTE:

(Beantwoordt de telefoon.) Verschueren. (...) Ha, schoon madam, ge hebt nog het lef... (...) Ja, die zit hier naast mij. (...) Hoe, ge hebt liever van niet? Denk ge dat ik hem ga bijten of zo? (...) (Er volgen een reeks geluiden van verontwaardiging vanwege Mariette. Dan geeft ze het toestel aan Karel.) Hier, meneertje, uw serpent moet u hebben.

KAREL:

Hallo? (...) Ja, mijn lieveke? (...) Wanneer ik naar huis kom? Van zodra mijn werk hier gedaan is. (...) Wanneer dat gedaan is? Dat weet ik niet. (...) Mijn boterhammekes vergeten? Oei, dat wist ik niet. (Karel houdt de telefoon een paar seconden lang van zijn oor weg en trekt een krampachtig gezicht.) (...) Nee, ik zal u zoiets nooit meer lappen. (...) Misschien kan ik hier wel een boterhammetje en een koffietje krijgen? 'k Zal haar misschien vragen om er geen rat-tenvergif op te strooien gelijk bij u, maar gewone muizenstrontjes, gelijk bij iedereen. (...) Nee, mijn klein lieveke, ik heb niet gedronken. Alleszins geen koffie voor zover ik weet. (...) 't Is goed, ik zal het haar zeggen. Tot vanavond, mijn lieveke. Dààg! (Hij haakt in en geeft het toestel aan Mariette.)

MARIETTE:

(Giftig.) En wat moet ge tegen mij zeggen van 'uw lieveke'?

KAREL:

Niets, mijn klein Marjetje. 't Was eigenlijk iets heel lelijks dat niet geschikt is voor uw delicate oortjes.

MARIETTE:

Houd het dan voor u!

Georges intussen op hall met een eigen broek. Zodra Mariette hem bekijkt, steekt hij zijn arm door een groot gat in de naad.

GEORGES:

Wat moet hij voor zich houden? Wie heeft er daar gebeld?

MARIETTE:

Hoe stom. Ik ben helemaal vergeten ze te verstellen.

GEORGES:

Ik vroeg wie...

MARIETTE:

Verkeerd verbonden.

GEORGES:

(Tot Karel.) Wat moest ge voor u houden?

KAREL:

Iets dat zij niet mag weten.

MARIETTE:

(Luid) Wacht, Ik denk dat ik een oplossing gevonden heb. *(Ze neemt de broek en gaat af hall.)*

GEORGES:

(Gaat rustig aan de keukentafel zitten.) Wat gaat ze nu weer uitvinden? Dat is nogal een vrouwmens, hé loodgieterke. Als die iets in haar hoofd haalt... 'k Wou dat ik zoveel haar op mijn tanden had als zij. Ik vraag me af welke oude bok er tegenwoordig nog in slaagt zo'n jong poppetje te versieren? Ik bedoel, in die tijd. Zij was zeventien en ik, ik kon verdekke haar vader zijn. Of toch bijna. Ge moet het maar doen, zeg ik altijd! *(Hij zucht van genoegen.)* Eigenlijk sta ik daar niet versted van. Ik was in mijn tijd niet mis... *(Giechelend.)* Geen wonder dat een mens zich nog zo jong voelt, als ge dat alle dagen in huis hebt!

KAREL:

(Terzijde.) Ge zoudt eens moeten voelen wat ik voel.

GEORGES:

En dat is van mij, jongens, helemaal van mij...

KAREL:

(Mompelend lachend.) Ik kan het mij bijna niet voorstellen.

GEORGES:

En toch is het zo. *(Leep.)* Weet ge, ik ben blij in uw plaats.

KAREL:

W... Waarom?

GEORGES:

Omdat gij niet met haar getrouwd zijt. Ze zou met u nogal een gang gaan.

KAREL:

Ja, daar zegt ge zo wat...

GEORGES:

Nee, jong... Er is maar één man die dat karaktertje de baas kan: den deze! Want ik kan u verzekeren, als die haar loeten heeft, dan...

KAREL:

Wat?

GEORGES:

Dan... Tja... Dan zijt ge eraan gelijk kalk aan de muur. *(Recht.)* Ik geloof dat ik de facteur heb gehoord.

KAREL:

De facteur?

GEORGES:

Hier kan niets gebeuren, of ik heb het gehoord of gezien. Er trippelt geen muisje voorbij zonder mijn toelating. Verstaat ge? (*Af hall.*)

KAREL:

En hier zijn al heelder kudde olifanten gepasseerd. Eigenlijk kunt ge daar moeilijk naast kijken... Opgepast, Charel!

GEORGES:

(*Op hall met de post.*) Hier zie, een kaartje van onze Jos. (*Hij legt de overige post op het overvolle tafeltje bij de telefoon en leest het kaartje.*) ‘Liefste mama en papa,’ ’t Is toch een brave jongen, hé? ‘Liefste mama en papa,’ zegt hij. ‘Het is hier allemaal ferm tof. Gezellige mensen, lekkere wijn en niet al te schandalig veel zon. Ge weet dat wij daar moeilijk tegen kunnen, hé pa?’ Da’s waar. Onze Jos en ik, en de zon, dat gaat niet samen. ‘Alleen de keuken valt wat tegen.’ Voilà, wat heb ik gezegd? En ons Mariette, die zei dat de keuken wél meeviel. Hier staat een potje te pruttelen en iedereen wéét ervan, op één na: den deze! ‘Zonnige groetjes uit een mooi land en een zeer aangename streek van: uw schoondochter Bernadette.’ Wat zegt ge daar van? Dat is Bernadette, onze Jos zijn vrouw en mijn schoondochter. Ge ziet, die ziet haar schoonpapa graag, hé. ’t Is een braaf meisje, jong. Onze Jos heeft het echt getroffen. (*Lachje.*) ‘We zijn nu halfweg. Als we terug zijn, zullen we u alles wel vertellen. En voor de rest –ge weet wel, hé pa- gaat alles opperbest.’ De rest? Welke rest? Ons Mariette had het er ook al over!

KAREL:

Waarom vraagt ge het haar dan niet?

GEORGES:

(*Stoer*) Van zodra ze beneden is. Nu stel ik het niet meer uit!

MARIETTE:

(*Op hall.*) Zo. Ga maar naar boven. Alles ligt klaar. Wat stelt ge niet meer uit, Georges?

GEORGES:

(*Klein.*) Mariette, zou ik misschien mogen weten...

MARIETTE:

(*Poeslief.*) Is er iets, ventje? Ge doet precies zo zenuwachtig? Voelt ge u niet goed of hebt ge u overwerkt?

GEORGES:

(*Gedwee.*) Ik zal misschien eens gaan kijken, als ge er niets op tegen hebt...

MARIETTE:

(*Geeft hem een zoen.*) Doe dat, mijn allerliefste ventje.

GEORGES:

A propos, er ligt een kaartje van onze Jos op tafel. Al gelezen? Nee? Doen, hé... (*Af hall.*)

MARIETTE:

Ha? Tof! (*Neemt het kaartje.*) Snapt ge nu waarom ik hem zo graag zie? (*Karel mompelt wat.*)
Ik zal het even voorlezen.

KAREL:

Dank u. De inhoud is mij bekend en was bijzonder boeiend.

Mariette gaat in de zetel zitten en leest het kaartje voor. Zodra ze het zinnetje van Bernadette gelezen heeft, onderbreekt Karel haar.

KAREL:

(*Cynisch.*) Als ge zo'n poëzie hoort, dan weet ge direct dat Jos het getroffen heeft met zijn Bernadetje.

MARIETTE:

Op ieder potje past een dekseltje. Iets op tegen?

KAREL:

Op het uwe passen er zelfs twee.

MARIETTE:

Spijtig dat het uwe er scheef opstaat.

Mariette legt het kaartje weg, staat recht en gaat naar de keukentafel.

MARIETTE:

Nu zijn die patatten nog niet geschild. Als ge op die venten moet rekenen!

KAREL:

Weet ge wat ik mij al lang afvraag? Als ge toch zo graag op de venten hun kap zit, als die in uw ogen niets goeds kunnen doen, waarom blijft ge er dan altijd achter koersen? En meer bepaald in uw geval, waarom hebt ge er twee vandoen?

MARIETTE:

(*Luid.*) Ik moet hier alles zelf doen.

KAREL:

(*Stapt uit zijn kom en gaat op de knieën zitten.*) Oh Marjetje, als gij wilt, schil ik voor de rest van mijn leven uw patatten en nog veel meer dan dat. Nooit zult ge nog een klop moeten doen. Ik zal voor u zijn als een ridder, die u te vuur en te zwaard...

MARIETTE:

Ha zo? Zet u hier dan vlug aan tafel, vurige ridder en neem uw zwaard. (*Toont hem het aardappelmesje.*) Dan maakt ge u tenminste nuttig.

KAREL:

(*Gaat terug zitten met zijn voeten in de kom.*) Het was als grapje bedoeld...

MARIETTE:

Gezegd is gezegd. Kom. Hef uw kom op en kom aan tafel zitten.

Nu gebeurt er van alles tegelijk. Mariette gaat richting hall en Karel draait zich naar haar toe, tot hij volledig rug publiek staat. Dan opent hij zijn peignoir, terwijl hij kermend wanhopig haar naam roept. Op dat ogenblik wordt het gordijn van de hall opengegooid en daar staat Georges in vol ornaat als lid van de plaatselijke harmonie. Zijn instrument is de bombardon. (Hoewel een bastuba ook al de moeite waard is.) Hij ziet Karel (gelukkig) niet, omdat Mariette snel genoeg is om het gordijn dicht te gooien.

Zodra Karel het gordijn ziet opengaan, slaat hij de peignoir natuurlijk dicht, draait hij zich om en trekt hij het gezicht van iemand die betrapt werd. Hij blijft in die verkramppte houding staan, tot Georges hem straks zal toespreken.

Zodra Georges de kamer binnen komt, maakt hij spelend een rondje.

NOOT: *Indien de bombardon moeilijk te hanteren is of als de acteur die Georges vertolkt er niet in slaagt er enige klank uit te krijgen, dan is de grosse caisse het instrument bij uitstek.*

GEORGES:

(Houdt op met spelen en bekijkt Karel.) Moet gij misschien naar het toilet? Zeg, Marjetje, die ziet er serieus niet goed uit. Ik denk toch dat het beter is van de dokter te bellen.

MARIETTE:

Nee, het is niet beter van de dokter te bellen!

GEORGES:

En waarom is het niet beter van de dokter te bellen?

Vanaf nu wordt de tafel gedekt en zal er gegeten worden. Het is Mariette die alles klaarzet. Er wordt niet uitvoerig beschreven wanneer ze brood en beleg haalt, koffie uitschenkt, enz... Misschien staat er nog een kan van deze morgen. Het gebeurt allemaal spontaan in de loop van de conversatie.

MARIETTE:

Omdat we nu eindelijk een boterham gaan eten, want dat is het enige wat de pot hier schaft, vermits gij de patatjes maar niet geschild krijgt, vandaar dat ik ze voor vanavond bewaar, zodat gij ze dan, zere vinger of niet, verder kunt schillen, want we gaan vanavond pas warm eten, aangezien we daar op dit ogenblik, dank zij uw stommiteiten, de kans niet voor hebben gekregen en in dat geval moeten er nu geen dokters aan mijn deur komen hangen. Daarom!

GEORGES:

(Terwijl hij de bombardon in de zetel zet.) Dat is inderdaad een zéér duidelijke reden. Zeg, als we nu eens een druppel dronken om die jongen vanbinnen te verwarmen?

MARIETTE:

(Kort.) Nee, we drinken geen druppel om hem vanbinnen te verwarmen! Hij is vanbinnen al warm genoeg! Zet u alstublieft aan tafel en eet!

GEORGES:

Nee, ik heb geen goesting om te eten. Ik ga eerst repeteren. *(Wil de bombardon opnieuw op-hangen.)*

MARIETTE:

Nee, ge gaat niet repeteren, we gaan eten.

GEORGES:

Ja, ik ga wél repeteren en ik stop alleen als gij mij vertelt wat er met onze Jos is gebeurd.

MARIETTE:

(Haast hysterisch.) Goed! Dan zal ik u vertellen wat er met onze Jos is gebeurd!

GEORGES:

Bon!

MARIETTE:

Voilà!

GEORGES:

Goed!

MARIETTE:

Soit!

GEORGES:

Wel?

MARIETTE:

Ik stel voor dat we onze kalmte bewaren en rustig aan tafel gaan zitten en iets eten. Dan leg ik u alles uit zoals ze het mij uitgelegd hebben. Akkoord?

KAREL:

Ik ben akkoord!

GEORGES:

Gij hebt hier niet akkoord te zijn, want ik ben akkoord! *(Tot Mariette.)* Wie heeft u dat uitgelegd?

MARIETTE:

Madam Declippel. Wie anders dan Madam Declippel kent haar dochter beter dan zijzelf? Karel? Kom er bijzitten, jongen. Dan kunt ge een boterhammetje mee-eten. Madam Declippel heeft me vanmorgen gebeld en ik ben er direct naartoe gegaan.

Karel droogt zijn voeten af en maakt aanstalten om aan tafel te gaan.

KAREL:

Ik weet niet of ik iets zal kunnen met die duim.

MARIETTE:

Dat geeft niet. Ik smeer ze voor u. Blijf gerust zitten. Ik breng u alles wat ge nodig hebt.

KAREL:

Ha?... Dank u. 't Is al gelijk wat ge erop doet.

Hij steekt zijn voeten weer in de kom en gaat zitten.

GEORGES:

En ik met mijn vinger. Ik denk dat het ook nogal lastig zal zijn om..

MARIETTE:

Dat geeft niet, mijn ventje. Ik ben nu toch bezig. Wat moet erop?

GEORGES:

Kaas, zoals gewoonlijk.

MARIETTE:

(Belegt zijn boterham.) Voilà. Kaas zoals gewoonlijk, voor mijn allerliefste ventje... Alstublieft. Snelservies. En terwijl ge in alle kalmte en rust uw boeken opeet, ga ik u alles van naaldje tot draadje uitleggen, zie.

Het is zo dat er naar Karel niet omgekeken wordt. Hij krijgt dus niets, wat uiteraard van zijn kant een aantal mimische reacties met zich meebrengt.

GEORGES:

(Fluistert.) Moet hij... ?

MARIETTE:

(Idem.) Zijn kleren zijn nog niet helemaal droog en ge kunt hem moeilijk in zijn blote buiten zetten met die temperatuur.

GEORGES:

(Idem.) Het zou me weinig kunnen schelen dat ik hem in zijn blote buiten zou zetten met die temperatuur, want hij heeft toch maar schoon tegen zijn madam zitten vertellen dat...

MARIETTE:

(Idem.) Niet waar. Omgekeerd. Zij heeft hém opgebeld en hem waarschijnlijk dingen in de mond gelegd die er niet zijn. Zo is al die roddel begonnen. Onze Jos hééft niet in de bak gezeten.

GEORGES:

(Idem.) 't Zou er nog aan mankeren. Zeg, hoe weet ge dat?

MARIETTE:

(Idem.) Dat hij niet in de bak heeft gezeten?

GEORGES:

(Idem.) Nee, dat zijn Maria hem heeft opgebeld.

MARIETTE:

(*Idem.*) Gewoon. Omdat hij het mij gezegd heeft.

GEORGES:

(*Idem.*) Ze gaan toch niet scheiden?

MARIETTE:

(*Idem.*) Maak u niet ongerust, ik verzeker u dat die de eerste jaren nog niet van zijn lievelings-serpent af is.

GEORGES:

(*Terzijde.*) Dat doet me plezier. (*Tot Mariette.*) Nee, ik bedoelde Jos en Bernadette.

MARIETTE:

Georges, alstublieft! Ze zijn nog geen twee weken getrouwd! Daarvoor ziet onze Jos haar te graag.

GEORGES:

En zij?

MARIETTE:

Ook. 't Is juist daarom dat ze zo ongerust is, zegt Madam Declippel. (*Op samenzweerderige toon.*) Onze Jos, zegt ze, die kan om een of andere reden niet.

KAREL:

(*Die meeluisterde.*) Amaai!

GEORGES:

Wat is dat voor zotte klap?

MARIETTE:

Verstopt.

KAREL:

Juist gelijk het toilet! Verstopt!

GEORGES:

Verstopt?

MARIETTE:

Hier is precies een echo in huis. Onze Jos heeft zijn werk niet gedaan. Dat bedoel ik, slimme-ke. (*Georges met wijd open mond in freeze.*) Hela, leeft ge nog?

GEORGES:

(*Schiet wakker.*) Ge wilt dus zeggen dat Bernadetje nog altijd... ?

MARIETTE:

Juist. Dat wil ik zeggen.

GEORGES:

Ik snap niet hoe ge zo stom kunt zijn. En op zijn kaartje schrijft hij dat alles in orde is!

MARIETTE:

Geef toe dat hij moeilijk kon schrijven dat eh... ge weet wel...

GEORGES:

Kom dat tegen... Als ze dat in de kaartersclub zullen horen.

MARIETTE:

Daar heeft uw kaartersclub geen zaken mee! Dat blijft onder ons!

GEORGES:

(Kijkt ostentatief naar Karel.) Denkt ge?

KAREL:

Ge moet mij niet zitten bekijken. Ik heb niks gehoord.

GEORGES:

En uw lief vrouwtje? Is die ook doof aan één kant?

KAREL:

Als ik dat aan haar neus hang, weet gans 't dorp het nog geen minuut later. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben.

GEORGES:

Als ik vanzeven hoor dat er één woord, één enkel woord uitlekt...

KAREL:

Ons Maria is misschien een lameer, daarom ben ik het nog niet.

Mariette schiet in een luide lach.

GEORGES:

En gij vindt dat nog komiek ook?

MARIETTE:

Ge zoudt van hier eens moeten komen kijken hoe ge eruit ziet als ge de grote, boze wolf probeert uit te hangen.

GEORGES:

Gij hebt gemakkelijk lachen, terwijl onze Jos niet eens...
Mariette kan zich onmogelijk inhouden en proest het uit.

GEORGES:

Is 't nu gedaan? Straks gaat ge nog zeggen dat het mijn fout is.

MARIETTE:

(In één klap bloedernstig.) Daar zegt ge zoiets...

GEORGES:

Dat is het toppunt!

MARIETTE:

Weet ge nog, toen wij op reis waren?

GEORGES:

We hebben in ons leven maar één reis gemaakt: naar Echternach in de Luxemburg. Toen we juist getrouwd waren.

KAREL:

(Terzijde.) 't Is daar dat Georges naar de processie is geweest om zich snel te leren haasten!

GEORGES:

Zal 't gaan, ja!

MARIETTE:

Over welke reis heb ik het, denkt ge?

GEORGES:

Als ge daar weer gaat beginnen over zeveren... Dat heeft trouwens niets met onze Jos te maken.

MARIETTE:

Oh, jawel! *(Luid genoeg zodat Karel het duidelijk zou horen.)* Het is het beste bewijs dat hij volledig op u lijkt. Ge zult u misschien nog herinneren dat we toen niet alleen waren. *(Georges gromt wat. Mariette staat recht.)* Ge moet weten, Karel, dat mijn man en ik niet alléén naar Echternach getrokken zijn. Florent was ook van de partij.

KAREL:

Is 't op Florent van Tuur De Schrijver dat ge het hebt?

GEORGES:

Zijn die zijn kleren nog niet droog?

MARIETTE:

En die Florent van Tuur De Schrijver, Karel, die zat toevallig in dezelfde trein als wij.

GEORGES:

Florent en ik waren onafscheidelijke vrienden. Zo goed als broers. En hou er nu over op!

MARIETTE:

En 'toevallig' zat hij in dezelfde coupé.

GEORGES:

En dan? Als die jongen nu goesting had om er ook eens op uit te trekken, wie kon hem dat dan verbieden? Waarom begint ge daar toch over?

MARIETTE:

Gij in geen geval! Ook niet dat hij in hetzelfde hotel logeerde als wij.

KAREL:

Hij sliep toch 'toevallig' niet in dezelfde kamer? Of in hetzelfde...

GEORGES:

(Recht.) Ga verdomme kijken of uw kleren nog niet droog zijn!

MARIETTE:

(Doet hem rustig zitten.) Gelukkig niet. Hij zat 's morgens en 's avonds toevallig wél aan onze tafel.

KAREL:

Ge hebt dus half pension genomen als ik het goed begrepen heb?

GEORGES:

Als ge voor zo'n futiliteiten 30 jaar later nog moeilijk moet doen... Waarom vertelt ge dat allemaal waar hij bijzit?

MARIETTE:

Ik doe niet moeilijk, ik wil alleen maar zeggen dat ge uw zoon geen verwijten moet maken. Of zijt ge vergeten wat er de eerste avond na het eten gebeurd is?

KAREL:

Het souper, gelijk ze daar zeggen...

MARIETTE:

Ik ging me even opfrissen en de heren bestelden een digestief. En toen ik terugkwam, waren ze goed gedigestifieerd!

GEORGES:

Ge vergeet erbij te zeggen dat dat opfrissen van u zeker een half uur duurde. Wat moesten wij ondertussen doen?

KAREL:

U een stuk in uw voeten drinken?

GEORGES:

Wij hadden geen stuk in ons voeten! Florent voelde zich niet goed. Hij had verdriet en zo. Omdat ik getrouwd was. *(Tot Mariette.)* Wacht tot zijn Maria dat vies potje gaat opentrekken! Die weet er natuurlijk alles van!

MARIETTE:

En gij moest de 'trooster der verdrukten' uithangen, de barmhartige Samaritaan. De paljas, met andere woorden.

GEORGES:

Hoort ge 't, Karel? Dat begrijpt maar niet dat ge uw beste vriend, uw broer kom, niet in de steek kunt laten. Kunt ge u dat voorstellen?

KAREL:

Nee, want ik heb mijn beste vriend of mijn broer niet meegenomen op ons huwelijksreis.

GEORGES:

Ge begrijpt er al evenveel van als zij.

MARIETTE:

Een taske koffie, Karel?

KAREL:

(Met dorstige stem.) Hewel ja, zie, voor de verandering.

Mariette brengt hem een kopje koffie dat hij van pure dorst in één teug opdrinkt. Maar de koffie was gloeiend heet. Hij schept water uit de kom en drinkt het op. In één teug natuurlijk.

MARIETTE:

Hoe dan ook, na die fles cognac in de bar...

GEORGES:

Hela! Een glaasje of twee, misschien zelfs geen drie!

MARIETTE:

Dus, na die fles cognac in de bar, vonden die schoon meneren het nodig om nog een fikse wandeling te maken.

GEORGES:

Maar allee toe zeg! Florent wou een luchtje scheppen. Ik heb toch gezegd dat hij zich niet goed voelde. Waarom blijft ge altijd in dat zelfde potje roeren?

MARIETTE:

Ik ging dan maar van puur plezier alleen naar bed en ik wachtte... tot ik in slaap viel. En de dagen daarna...

GEORGES:

Ge gaat toch niet alles vertellen waar alleman bijzit?

KAREL:

(Die intussen zijn voeten heeft afgedroogd en zijn schoenen en kousen heeft aangetrokken.)
Hola! Opgelet! Ik ben alleman niet, Georgken! En daarbij, ik bol het af. Na dat taske koffie voel ik mij al veel beter. Eerst mijn gerief bijeenzoeken en dan zijn we ribbedebie. *(Gaat richting tuin.)*

GEORGES:

Hela, loodgieterke van mijn voeten, de verstopte W.C. ligt langs deze kant.

KAREL:

(*Neemt zijn kleren.*) Ze zijn nog klam, maar de broek zal wel gaan. Mariette, als ge wat bovenkleren zoudt hebben van Georges?

GEORGES:

Ha nee, als gij denkt dat ge in mijn kleren het marktplein gaat afparaderen...

KAREL:

Goed, dan blijf ik nog een beetje.

GEORGES:

Mariette, haal hem daar wat kleren van mij.

Mariette haalt een dikke pull en een T-shirt uit een kast en geeft alles aan Karel.

MARIETTE:

Ga op uw gemak naar boven, naar ons kamer. Ge weet de weg wel. (*Karel af hall.*)

GEORGES:

Ha zo: 'Ge weet de weg wel'!

MARIETTE:

(*Heeft het lastig.*) Wel ja, gewoon de trap op naar boven. Is dat nu zo moeilijk?

GEORGES:

Let een beetje op uw woorden, hé meiske. Ik zou nog verkeerde dingen over u kunnen denken. En daar is toch geen reden voor... Of wacht ge liever tot die clown hier buiten is?

MARIETTE:

(*Lastig.*) Daar is geen reden meer voor...

GEORGES:

'k Zal voorlopig doen alsof ik u geloof.

MARIETTE:

(*Heeft het erg moeilijk.*) Weet... Weet ge 't nog, toen onze Jos geboren was? 't Was toch zo'n lief manneke... 'k Weet nog, toen de infirmière hemop mijn borst legde... Die herkende mij direct. 't Was precies of hij lag daar met een lachske op de lippen.

GEORGES:

Ja, dat weet ik zeker nog, want dat was voor mij het mooiste moment van mijn leven, zoals ik u daar alle twee zag liggen. Ge hebt gelijk. 't Was een schóón ventje... helemaal verfrommeld en zo rozig als... als dat papier waar onze beenhouwer vroeger zijn vlees in verpakte.

MARIETTE:

En die verfrommelde kleine mens is onze grote jongen geworden. Als dat maar goed afloopt... Oh, Georges, ik wil weten wat er gebeurd is! (*Naar hem.*)

GEORGES:

Rustig. Misschien is het minder erg dan we ons voorstellen. (*Lange pauze.*) Gij zijt voor mij altijd de schoonste vrouw ter wereld geweest, Mariette. 'k Weet nog, toen... Dat klein boeleke was aan 't zuigen. 't Was precies of hij ging u leegdrinken. 'k Was begot een beetje jaloers.

MARIETTE:

Ge zoudt graag in zijn plaats geweest zijn, hé sloeber!

GEORGES:

Gij hadt de schoonste borsten ter wereld. En wilt ge iets weten? (*Pauze.*) Ik vind ze nog altijd even schoon, zelfs al zijt ge een paar jaar ouder geworden.

MARIETTE:

Een paar jaar? Onze Jos wordt binnenkort 28!

GEORGES:

't Kan me niet bommen. Ik zou u voor geen geld willen missen.

MARIETTE:

Ik u ook niet, Georges.

Zij pinkt een traantje weg. Hij neemt haar troostend in zijn armen.

MARIETTE:

't Is toch wel iets. Weet ge nog dat ik toen twee dagen 't bed moest houden? Tegenwoordig jagen ze de jonge moeders er al na een halve dag uit.

GEORGES:

En de vaders staan erbij te kijken als 't kind geboren wordt.

MARIETTE:

Dat gebeurt al langer dan vandaag. Zoudt gij dat gekund hebben?

GEORGES:

'k Weet niet... 't Zou wel raar doen.

MARIETTE:

Ik denk dat ge van uw stokje zoudt gedraaid zijn.

GEORGES:

Ge moet me nu ook niet voor een volledige platte vijg houden.

MARIETTE:

(Maakt zich los) Gelukkig waart ge niet alleen in de wachtkamer.

Hier wil Karel opkomen (Hall). Hij hoort de twee bezig en weet niet goed of hij hen moet storen of niet. Hij blijft wél meeluisteren.

GEORGES:

Da's waar. Er zaten nog een paar gelukkigen op de grote gebeurtenis te wachten.

MARIETTE:

Niet alleen toekomstige vaders. Was Florent daar ook niet ‘toevallig’?

GEORGES:

Nee, die was daar niet ‘toevallig’. Hij ging peter worden van onze Jos en hij wou me niet in de steek laten. Dat bewijst wéér wat een trouwe vriend hij was. En ik was ferm content, zo had ik iemand om tegen te klappen.

MARIETTE:

Terwijl ik daar lag af te zien.

GEORGES:

Daar kon ik toch niet aan doen?

MARIETTE:

Ha nee zeker? Wie is de vader van onze Jos? Sinterklaas?

KAREL:

(Komt te voorschijn.) Hmhm...

GEORGES:

Daar zie. Als ge van Sinterklaas spreekt...

MARIETTE:

Karel? Eh... Kom erin...

KAREL:

(Nederig.) Ik heb de peignoir op het bed gelegd. Ik zal nu misschien mijn gerief gaan halen?

Karel gaat naar de badkamer. Mariette, bang voor wat komen zal, gaat aan tafel zitten, de vingers krampachtig in mekaar gestrengeld.

GEORGES:

Was de Sint een loodgieter die dacht dat hij de Sint was?

KAREL:

(Op met zijn gerief.) Ik zal ervoor zorgen dat ik het nieuwe toilet zo snel mogelijk heb. Morgen of ten laatste overmorgen. Ik kom het direct installeren. Dan breng ik de kleren wel terug.

GEORGES:

Dat komt in orde. Ga misschien buiten langs het koertje. Dat is gemakkelijker.

KAREL:

Tot ziens allemaal. Ik laat nog iets weten. *(Af koertje.)*

Drukkende stilte...

MARIETTE:

Het heeft waarschijnlijk weinig zin om rond de pot te blijven draaien.

GEORGES:

Ik ben niet blind, doof of stom. Ik weet alles al lang.

MARIETTE:

En nu?

GEORGES:

Nu? Niets... Ik heb het u daarstraks al gezegd: ge zijt voor mij de beste vrouw ter wereld. Daar verandert geen sikkepit aan. (*Pauze.*) Wat gij van plan zijt weet ik niet. Misschien kunt gij gerust zonder mij... Maar ge moet dan wel weten... ik kan niet zonder u.

MARIETTE:

(*Recht en naar hem.*) Ge kent me slecht, Georges Verschueren. Denkt ge écht dat ik u kan missen?

GEORGES:

(*Met een lachje.*) Maar hij moet wel ons nieuw toilet komen installeren. Dat is iets wat we niet zonder hem kunnen.

MARIETTE:

Voor de rest hebben we genoeg aan mekaar. Ja toch?

Ze omarmen mekaar. Dan willen ze mekaar zoenen, maar Karel komt op langs het koertje.

KAREL:

Hmhm... Excuseer. Doe maar alsof ik er niet ben.

GEORGES:

Met alle plezier.

Georges en Mariette willen mekaar zoenen.

KAREL:

Ik heb mijn jas ergens laten liggen.

GEORGES:

Nog iets? Potje koffie, misschien? Suiker? Melk?

MARIETTE:

In de hall, Karel.

Karel gaat naar de hall. Net als Georges en Mariette mekaar opnieuw willen zoenen, rinkelt de telefoon. Georges neemt op. Even later zal Karel opkomen. Hij heeft zijn jas aangetrokken.

GEORGES:

Hallo? (...) Jos, jongen! Hoe is 't er 't mee?

Mariette vliegt naar hem toe en neemt hem de hoorn af. Georges zal dicht bij haar blijven staan.

MARIETTE:

Jos? Mama hier. 'k Ben blij dat ik u hoor, want nu moet ge me toch 't een en 't ander uitleggen. Ik weet dat ge van veel horen vertellen ook veel hoort liegen, maar ik ben vreselijk ongerust geweest. Ik ben deze morgen bij madam Decli... (...) Dat ik moet zwij... (...) Minstens twee minu... Goed...

Nu volgt een lange uitleg van Jos, waarbij Mariette alleen maar knikt en 'ja' zegt, zoals dat gaat wanneer de andere kant van de lijn het woord voert. Georges staat intussen zenuwachtig te draaien en te keren en stelt interessante vragen als: 'Wat?' 'Wat zegt hij?' enz... Ten slotte:

MARIETTE:

Dat is toch niet mogelijk, Joske, jongen toch. (...) En waarom gebruikt ze dat dan niet? (...) Onnozel, hé? Wacht nu efkens, want er staat er hier ene naast mij die precies een ei moet leggen. (...) Wie anders? (*Ze dekt de hoorn af en begint tegen Georges.*) Luister. In 't kort nu. Later zal ik het u allemaal uitgebreid uitleggen. Er scheelt helemaal *NIETS* aan onze Jos. 't Is madam Declippel die alles wat Jos en Bernadette over hun reis verteld hebben, verkeerd verstaan heeft. Herinner u dat ze zo goed als doof is. Ze wil haar apparaatje niet gebruiken, zegt Jos, omdat ze volgens haarzelf zo goed hoort als een ander en daarom is ze alles door mekaar beginnen klutsen. Verstaat ge?

GEORGES:

Maar... maar...

MARIETTE:

Hallo, Jos. Ik ben het weer. (...) Wabliev?! Zijt ge zeker? Ik zeg het hem direct. (*Slaat de hoorn op het toestel.*) Onze Jos is in verwachting!

GEORGES:

Onze Jos??

MARIETTE:

Bernadetje natuurlijk! Al zeven weken!

GEORGES:

Da's daarmee dat die sloeber zo snel mogelijk wou trouwen. Ge ziet, loodgieterke, dat hij toch het temperament heeft van zijn vader!

KAREL:

De wonderen zijn de wereld niet uit! (*Gemeend.*) Allee, 'k zal u maar proficiat wensen. (*Geeft hen beide een forse hand.*)

GEORGES:

(*Terwijl hij Karel naar de deur begeleidt.*) Merci. Vertel het grote nieuws gerust aan Maria en zeg haar vooral dat ze 't in géén geval mag voortvertellen.

Georges laat Karel af langs het koertje. De telefoon rinkelt. Mariette neemt op.

MARIETTE:

Hallo? (...) Zijt gij het nog eens, ventje. (...) Ik had te vlug ingehaakt? (...) Wablieft? (...) Maar Joske, hoe hebt ge dat geflikt? (...) Ja, doe de groetjes aan Bernadette en uw schoonmama. (*Haakt in.*) Georges, geef me een stoel. Ik ga flauwvallen.

GEORGES:

Wat scheelt er?

MARIETTE:

Eerst de stoel, vlug! (*Georges snelt toe met een stoel. Mariette gaat zitten.*) Bernadette verwacht een tweeling!

Pauze.

GEORGES:

Een tweeling? Potvernonde! Daar moet op geklonken worden!

MARIETTE:

Mag ik er ook één?

GEORGES:

Is twee niet beter? Ge gaat het gewoon moeten worden van alles dubbel te zien! Begin al maar te oefenen! (*Opent de horloge, maar vindt niets.*)

MARIETTE:

Ha? Dáár hield ge ze verstopt?

GEORGES:

Schelm. Ge hebt ze zelf verstopt!

Ze lachen allebei, terwijl Mariette de fles en de glazen uit de kast haalt.

MARIETTE:

Ge moogt ze daarna terug op haar oude plaatsje zetten. Ik zal doen dat ik van niets weet.

GEORGES:

(*Mijmerend.*) En zeggen dat ze van onze Jos zeggen dat hij veel te braaf is. Wel, hij is nog straffer dan ik dacht. (*Hij trekt het snoer van de telefoon uit.*)

MARIETTE:

Wat doet ge nu?

GEORGES:

Mogen we nu eindelijk even alleen zijn? (*Doet alle gordijntjes dicht en de achterdeur op slot.*)

MARIETTE:

Weet ge wat? We doen alsof we niet thuis zijn.

GEORGES:

En weet ge nog wat? Als we dan toch niet thuis zijn, kunnen we onze fles evengoed mee naar boven nemen.

MARIETTE:

Om er een écht feestje van te maken! (*Ze geven mekaar een hand en gaan af hall.*)

Black-out.

Einde.